

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Mark Haddon

O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopții

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Daniela Ștefănescu

Coperta colecției:
Faber Studio

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Ofelia Coșman

Corectură:
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HADDON, MARK

O întâmplare ciudată cu un câine la miezul nopții /

Mark Haddon; trad.: Constantin Dumitru-Palcus. - Ed. a 3-a. -

București: Editura Trei, 2014

ISBN 978-973-707-922-0

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)

821.111-31=135.1

Titlul original: The Curious Incident of the Dog in the Night-Time

Autor: Mark Haddon

Copyright © Mark Haddon, 2003

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

O.P. 16, ghișeul 1, C.P. 490, București

Tel.: +4 021 300 60 90

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-922-0

Această carte îi este dedicată lui Sos

*Cu mulțumiri lui
Kathryn Heyman, Clare Alexander,
Kate Shaw și Dave Cohen*

Trecuse de miezul nopții cu 7 minute. Câinele zăcea pe iarbă, în mijlocul peluzei din fața casei doamnei Shears. Avea ochii închiși. Arăta de parcă ar fi alergat pe o parte, așa cum aleargă câinii când visează că gonesc după o pisică. Dar câinele nu alerga și nici nu dormea. Câinele era mort. Din câine ieșea o furcă de grădină. Dinții furcii străpunseseră de bună seamă trupul câinelui și se înfipseseră în pământ, fiindcă furca nu se răsturnase. Am ajuns la concluzia că, probabil, câinele fusese ucis cu furca, pentru că nu am văzut să fi avut alte răni și nu cred că te apuci să înfigi furca într-un câine după ce acesta a murit dintr-o altă cauză, de cancer, de exemplu, sau în urma unui accident de circulație. Dar în privința asta nu puteam să fiu sigur.

Am intrat pe poarta doamnei Shears, închizând-o apoi după mine. Am pășit pe gazonul ei și am îngenunchiat lângă câine. I-am pus mâna pe bot. Încă mai era cald.

Câinele se numea Wellington. Era al doamnei Shears, care era prietena noastră. Ea locuia pe partea cealaltă a străzii, două case mai la stânga.

Wellington era pudel. Nu unul dintre aceia mici și tunși la coafor, ci un pudel de talie mare. Avea o blană neagră și creață, dar când te apropiai de el vedeai că pielea de sub blană era de un galben foarte palid, ca a unui pui de găină.

L-am mângâiat pe Wellington și m-am întrebat cine-l ucisese și de ce.

3

Mă numesc Christopher John Francis Boone. Știu toate țările lumii și capitalele lor, precum și toate numerele prime până la 7 507.

În urmă cu opt ani, când am întâlnit-o prima oară pe Siobhan, ea mi-a arătat acest desen:

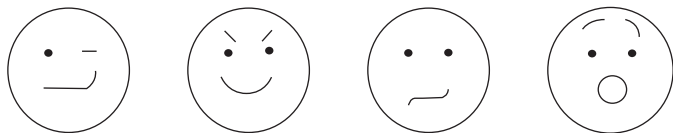
și am știut că înseamnă „trist“, iar eu așa mă simțeam când am găsit câinele mort.

Apoi mi-a arătat desenul acesta:

și am știut că înseamnă „fericit“, ca atunci când citesc despre misiunile spațiale „Apollo“ sau când încă mai sunt

treaz la orele trei sau patru dimineța și pot să mă plimb pe stradă, închipuindu-mi că sunt singurul om de pe toată planeta asta. Pe urmă a făcut alte desene

dar n-am mai știut ce înseamnă.

Am pus-o pe Siobhan să deseneze mai multe asemenea fețe și apoi să scrie lângă ele ce anume înseamnă, exact. Țineam hârtia în buzunar și o scoteam de acolo când nu înțelegeam ce-mi spune cineva. Dar îmi era foarte greu să hotărâsc care dintre desene semăna mai mult cu grimasele pe care le făceau, pentru că fețele oamenilor se schimbă foarte repede.

Când i-am spus lui Siobhan ce făceam, ea a luat un creion și o altă foaie de hârtie și a spus că asta îi făcea probabil pe oameni să se simtă foarte

și pe urmă a râs. Așa că am rupt prima foaie de hârtie și am aruncat-o. Iar Siobhan și-a cerut scuze. Acum, dacă nu înțeleg ce-mi spune cineva, îl întreb ce-a vrut să spună sau îmi văd de drum.

Am scos furca din câine, l-am ridicat în brațe și l-am strâns la piept. Sângele se prelingea din găurile făcute de furcă.

Îmi plac câinii. Întotdeauna știi la ce se gândește un câine. Are patru stări sufletești. Bucuros, trist, iritat și concentrat. În plus, câinii sunt credincioși și nu spun minciuni, fiindcă nu pot să vorbească.

Țineam câinele în brațe de 4 minute când am auzit un țipăt. Am ridicat privirea și am văzut-o pe doamna Shears alergând spre mine dinspre curtea interioară. Era îmbrăcată în pijama și capot. Era desculță și unghiile de la picioare erau vopsite cu oțăr roz. Striga:

— Ce mama dracului ai făcut cu câinele meu?

Nu-mi place când oamenii țipă la mine. Mă tem că or să mă lovească sau or să mă atingă și că nu știu ce are să se întâmple.

— Lasă câinele în pace, a țipat ea. Lasă dracului câinele în pace, fir-ar să fie!

Am lăsat câinele pe iarbă și m-am dat înapoi 2 metri.

S-a aplecat. Am crezut că o să ia și ea câinele în brațe, dar n-a făcut-o. Poate că a observat cât sânge era și nu voia să se murdărească. În schimb, a început să țipe din nou.

Mi-am dus palmele la urechi, am închis ochii și m-am aplecat până când m-am ghemuit cu fruntea lipită de iarbă. Iarba era umedă și rece. Era plăcut.

Acesta este un roman polițist.

Siobhan mi-a spus că ar trebui să scriu ceva ce mi-ar plăcea și mie să citesc. Eu citesc mai ales cărți de știință și de matematică. Nu-mi plac romanele propriu-zise. În romanele propriu-zise oamenii spun lucruri ca: „Am nervuri din fier, argint și noroi ordinar. Nu pot să-mi strâng pumnul așa cum fac cei care nu depind de stimul.”¹ Ce înseamnă asta? Nu știu. Nici tata nu știe. Nici Siobhan, nici domnul Jeavons. I-am întrebat.

Siobhan are părul lung și blond și poartă ochelari din plastic verde. Iar domnul Jeavons miroase a săpun și poartă pantofi maro care au, fiecare, aproximativ 60 de găurele circulare.

Îmi plac în schimb romanele polițiste. Așa că scriu un roman polițist.

Într-un roman polițist cineva trebuie să descopere cine e criminalul și după aia să-l prindă. Este o enigmă. Dacă e o enigmă reușită, uneori poți să găsești răspunsul înainte de sfârșitul cărții.

¹ Am găsit această carte la bibliotecă, odată, când mama m-a dus în oraș.

Siobhan mi-a spus că o carte trebuie să înceapă cu ceva care să atragă atenția cititorilor. De aceea am început cu câinele. De asemenea, am început cu câinele pentru că mi s-a întâmplat mie și mi-e greu să-mi imaginez lucruri care nu mi s-au întâmplat.

Siobhan a citit prima pagină și a spus că era ceva deosebit. A pus acest cuvânt între ghilimele, descriind semnele îmbârligate ale citării cu degetele arătător și mijlociu de la ambele mâini. A spus că, în romanele polițiste, de obicei oamenii sunt omorâți. Eu i-am spus că în *Câinele din Baskerville* au fost omorâți doi câini, câinele însuși și prepelicarul lui James Mortimer, dar Siobhan mi-a zis că nu aceștia au fost victimele unei crime, ci Sir Charles Baskerville. A mai spus că asta se întâmpla fiindcă cititorii sunt mai preocupați de oameni decât de câini, așa că, dacă într-o carte este ucis un om, cititorii vor dori să citească mai departe.

Am spus că aș vrea să scriu despre ceva real și că, deși cunoșteam oameni care muriseră, nu știam pe nimeni care să fi fost omorât, în afară de tatăl lui Edward, colegul meu de școală, domnul Paulson, numai că acela fusese un accident de planorism, nu o crimă, și nici nu-l cunoșcusem prea bine. Am mai spus că îmi pasă de câini pentru că sunt credincioși și sinceri, iar unii câini sunt mai deștepți și mai interesați decât unii oameni. Steve, de exemplu, care vine la școală în fiecare zi de joi, are nevoie de ajutor ca să mănânce și nu ar putea nici măcar să apuce un băț. Siobhan m-a rugat să nu-i spun asta mamei lui Steve.

Pe urmă au venit polițiștii. Îmi plac polițiștii. Au uniforme și numere și știu ce trebuie să facă. Au venit o polițistă și un polițist. Polițista avea o găurică la ciorap pe glezna stângă și o zgârietură roșie în mijlocul găurii. Polițistul avea lipită de talpa pantofului o frunză mare portocalie, care ieșea afară într-o parte.

Polițista a luat-o pe după umeri pe doamna Shears și a dus-o în casă.

Mi-am ridicat capul din iarbă.

Polițistul s-a lăsat pe vine lângă mine și a spus:

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă aici, tinere?

M-am așezat pe iarbă și am spus:

— Câinele e mort.

— Asta am văzut și eu, a spus el.

Am spus:

— Cred că cineva a omorât câinele.

— Câți ani ai? a întrebat el.

— Am 15 ani, 3 luni și 2 zile, am răspuns.

— Și ce anume făceai tu în grădină? a întrebat el.

— Țineam câinele în brațe, am răspuns.

— Și de ce țineai câinele în brațe? a întrebat.

Asta era o întrebare dificilă. Fusese un lucru pe care am vrut să-l fac. Îmi plac câinii. Eram trist că văzusem câinele mort.

Și polițiștii îmi plac și am vrut să răspund cum se cuvine la întrebare, dar polițistul nu mi-a lăsat destul timp ca să găsec răspunsul corect.

— De ce țineai câinele în brațe? a întrebat el din nou.

— Îmi plac câinii, am spus.

— Tu ai omorât câinele? a întrebat el.

— Nu, nu eu am omorât câinele, am răspuns.

— Asta e furca ta? a întrebat el.

— Nu, am spus eu.

— Pari foarte supărat de treaba asta, a spus el.

Punea prea multe întrebări și le punea prea repede una după alta. Acestea se îngrămădeau în capul meu ca feliile de pâine din fabrica unde lucrează unchiul Terry. Fabrica e o brutărie, iar el lucrează la mașinile de feliat. Iar câteodată mașina de feliat nu lucrează îndeajuns de repede, dar pâinile continuă să vină și se produce un blocaj. Uneori mă gândesc la mintea mea ca la o mașină, dar nu întotdeauna ca la o mașină de feliat pâinea. În felul ăsta mi-e mai ușor să le explic celorlalți ce se întâmplă înăuntrul ei.

Polițistul a spus:

— O să te mai întreb o dată...

M-am trântit iar pe iarbă și mi-am lipit fruntea de pământ din nou, apoi am scos zgomotul acela pe care tata îl numește geamăt. Fac așa atunci când în capul meu năvălește prea multă informație de la lumea din jur. E ca atunci când ești supărat și-ți lipești radioul de ureche, potrivindu-l între două posturi astfel încât să nu auzi decât un zgomot de fond, după care dai volumul la

maximum și nu mai auzi decât acel zgomot și abia atunci te simți în siguranță, fiindcă nu mai poți să auzi nimic altceva.

Polițistul m-a apucat de braț și m-a ridicat în picioare.

Nu mi-a plăcut că m-a atins în felul ăsta.

Și atunci l-am lovit.

Aceasta nu va fi o carte amuzantă. Nu pot să spun glume fiindcă nu le înțeleg. Să vă dau un exemplu de glumă. E una din glumele tatei.

Avea fața trasă, dar draperia era adevărată.

Știu de ce ar trebui să fie amuzantă. Am întrebat. E pentru că „tras“ are trei sensuri, și anume: 1) desenat cu creionul, 2) istovit și 3) care acoperă o fereastră, iar sensul 1 se referă atât la față, cât și la draperie, sensul 2 se referă numai la față, iar sensul 3 se referă numai la draperie.

Dacă încerc să spun eu însumi gluma, făcând ca acel cuvânt să aibă trei sensuri diferite în același timp, e ca și cum aș asculta simultan trei piese muzicale diferite, ceea ce e incomod, derutant și deloc plăcut, ca un zgomot de fond. E ca și cum trei oameni încearcă să-ți spună trei lucruri diferite în același timp.

Lată de ce în această carte nu veți găsi glume.

Polițistul s-a uitat la mine o vreme fără să vorbească.
Apoi a spus:

— Te arestez fiindcă ai atacat un polițist.

Asta m-a făcut să mă simt mult mai calm, fiindcă semăna cu ceea ce spun polițiștii la televizor și în filme.

Apoi a spus:

— Te sfătuiesc foarte serios să urci pe bancheta din spate a mașinii de poliție fiindcă, dacă mai încerci să faci vreo măgărie, căcăciosule mic, chiar c-o să-mi ies din pepeni. S-a înțeles?

M-am dus la mașina poliției care era parcată chiar în fața porții. Mi-a deschis portiera din spate, iar eu m-am urcat. S-a așezat la volan și a chemat-o prin stația radio pe polițistă, care încă nu ieșise din casă. Polițistul a spus:

— Bulangiul ăsta mic tocmai a sărit să mă bată, Kate. Poți să mai stai cu doamna S până-l duc la secție? Îl trimit pe Tony aici să te ia și pe tine.

Iar femeia polițist a spus:

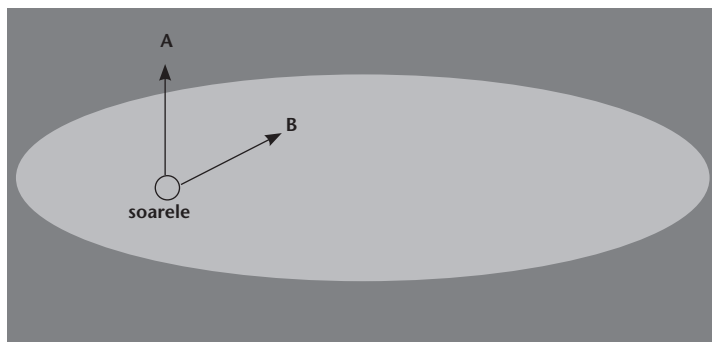
— Sigur că da. Ne vedem mai târziu.

Polițistul a zis „*Okey-doke*“ și apoi am pornit la drum.

Mașina mirosea a plastic încins, aftershave și cartofi de la *fast-food*.

În timp ce mergeam spre centrul orașului, m-am uitat la cer. Era o noapte senină și se putea vedea Calea Lactee.

Unii cred că această Cale Lactee ar fi un șir lung de stele, dar nu e așa. Galaxia noastră este un disc de stele uriaș, cu un diametru de câteva milioane de ani-lumină, iar sistemul nostru solar se află undeva aproape de marginea exterioară a discului.

Când privești în direcția A, la un unghi de 90° față de disc, nu vezi multe stele. Dar când te uiți în direcția B, vezi o mulțime de stele fiindcă te uiți în corpul principal al galaxiei și, deoarece galaxia e ca un disc, vezi o fâșie de stele.

Și pe urmă m-am gândit la felul cum, multă vreme, oamenii de știință n-au putut să-și explice de ce noaptea cerul e întunecat, deși sunt miliarde de stele în univers și ar trebui să fie stele în toate direcțiile în care privești, astfel încât cerul ar trebui să fie luminat de stele fiindcă

sunt foarte puține lucruri care să se interpună și să oprească lumina să ajungă la pământ.

După aceea ei au descoperit că universul se află în expansiune, că stelele se îndepărtează una de cealaltă în urma Big Bang-ului și, cu cât stelele sunt mai depărtate de noi, cu atât mai repede se deplasează, unele dintre ele mișcându-se cu viteze apropiate de viteza luminii, acesta fiind motivul pentru care lumina lor nu ajunge nicio dată la noi.

Îmi place acest adevăr. E ceva pe care poți să-l calculezi în minte numai uitându-te la cer noaptea și gândindu-te, fără să fii nevoit să întrebi pe nimeni.

Iar când universul își va fi terminat explozia, toate stelele vor încetini, ca o minge care a fost aruncată în aer, și, după ce se vor opri în loc, vor începe din nou să cadă spre centrul universului. Și atunci nu ne mai va împiedica nimic să vedem toate stelele din lume, pentru că ele se vor mișca spre noi, din ce în ce mai repede, și vom ști că lumea se va sfârși în curând, fiindcă atunci când vom privi cerul noaptea nu va mai fi întuneric, ci doar lumina strălucitoare a miliarde și miliarde de stele, aflate toate în cădere.

Atât doar că nimeni nu va vedea asta deoarece pe pământ nu vor mai fi rămas oameni care s-o vadă. Probabil că până atunci oamenii vor fi dispărut. Și chiar dacă vor mai exista oameni, nu vor putea să o vadă, fiindcă lumina va fi atât de puternică și de fierbinte, încât toți vor muri arși, chiar dacă vor trăi în tuneluri.